

Tonček — zaspane.

Spisal *Janko Leban.*

onček ni hotel zjutraj vstati iz postelje. Solnce je bilo že davno posijalo v njegovo spalnico. Vsa družina in tudi sosedi so že vstali, ter vsak je imel polne roke dela. Ptičice so veselo skakale po okrajkih na oknu kakor bi se hotele rogati Tončku, češ:

Ta, ki dolgo spi,
pač nič vreden ni! —

Tonček je prav na široko zdehal, ječal ter se iztezal; potem se je obrnil na drugo stran, da bi novič zaspal. Mati pridejo k vratom ter zavpijejo v sobo: »Tonček, vstani, čas je žel«

Mladi zaspane pa je vtaknil nos pod odejo ter dremal dalje. Za nekoliko časa pride v sobo Tončkova sestra ter jame vleči blazinico, ki jo je imel Tonček pod glavo. »Tonček, vstani vendar! Sramuj se! Vsi otroci so že na poti v šolo, le ti še spiš kot polh! Danes gotovo zamudiš šolo! Kaznovan boš v šoli in zasmehovan!«

Toda brat je ni slušal. Potegnil je odejo preko glave ter spal dalje.

Zdajci vstopijo oče. Držeč v roki brezovko, zavpijejo: »Zdaj pa le hitro iz postelje: ena, dve, tri!«

Prestrašeni Tonček odpre oči in ko vidi, da se oče ne šalijo, smukne kakor bi trenil iz postelje. Prav natihoma vošči očetu dobro jutro, se brzo obleče in umije ter hoče potem sestiti v obednici za mizo, da bi zajutrkoval. Toda slabo se mu je izplačalo! Miza je bila že pospravljena; oče pokažejo na uro ter pravijo: »Danes ne bo nič! Prespal si pravi čas! Zdaj glej, da se podvizaš, da prideš še o pravem času v šolo!«

Žalosten je Tonček slušal ter hitel, kolikor je mogel, da ne bi zamudil šole. Pač mu je v želodcu krulilo; no, ta post mu ni škodoval!

Ko se je vrnil iz šole domov, so ga poklicali oče k sebi v sobo. »Tonček«, so dejali oče resno, »kakor vse kaže, začenjša prespavati svoje življenje!«

Tonček jih debelo pogleda, oče pa nadaljujejo:

»Učeni zdravniki so tega mnjenja, da potrebujejo otroci, 2—8 let stari, 12—14 urnega spanja. Mladi ljudje, ki se šele razvijajo, 10 ur, a doraslim ljudem zadostuje 8 ur spanja na dan. — Tu je papir in svinčnik. Zdaj pa izračunaj, koliko svojega življenja prespi človek, ki si privoščiti 8 ur spanja na dan!«

Tonček je pisal: »V enem letu 365krat 8 ur je 2920 ur.« — »Koliko ur v desetih letih?« vprašajo zopet oče.

»29.200 ur ali dobra tri leta«, izračuna polagoma deček.

»Vidiš«, pripomnijo oče resno, »ti si kot otrok in zaspane primeroma še več prespal od dosedanjega svojega življenja! Že prirodna potreba spanja nam vzame toliko časa, in ti bi hotel zapravljati še več časa?«

»Ne, oče, ne!« odgovori Tonček. »O tem nisem nikdar premišljal. Toda ta števila so me poučila in poboljšala. Odslej ne bom spal več nego je potreba!«

